

Základní škola T.G. Masaryka Praha 6 Ruzyně

Ruzuňská škola byla založena roku 1922. Ředitelku v ní, a ještě několika dalších školách, dělá Dana Hudečková. Škola má dvě budovy, jednu pro žáky prvního stupně a druhou pro děti z druhého stupně.

Okolo budovy prvního stupně vede betonový chodník, na který chodíme běhat při tělesné výchově. Vedle chodníku vede ještě běh na 60 metrů z tartanu a skok do písku. Venku je ještě možnost hrát basketbal.

U budovy druhého stupně je uzavřená hala vybavena vším možným, jako jsou brány na fotbal, ale i hrazda, tyče a lana na šplh, kruhy, koše na basketbal, florbal, softbal a podobně. Ve škole je také jídelna, kam chodíme pravidelně na obědy. Vaří nám paní kuchařka Hanička s kolektivem. Máme možnost výběru z 2 – 3 jídel a dochází sem i děti z prvního stupně.

Naše škola se pravidelně účastní soutěží nejen ve fotbale a florbalu, ale i vědomostních jako jsou Zeměpisné, biologické, matematické a chemické olympiády. Naše úspěchy jsou zaznamenávány na nástěnce v prvním patře. Je to taková naše síň slávy.

Pro žáky je možnost účasti na zájezdu do anglického Londýna, kam jezdí jednou za dva roky, nebo zájezdu do Norimberka na vánoční trhy. Jezdíme na lyžařské kurzy, školy v přírodě a pořádáme spoustu akcí, jako jsou projektové dny, vánoční besídky a jarmarky nebo školní akademie, kde se, na konci roku, vždy rozloučíme s devátou třídou.

Při odpoledním vyučování mají děti možnost si dojít koupit občerstvení do blízké samoobsluhy nebo si něco zahrát na hřišti před školou.

Učí nás zde spousta výborných učitelů. Každý z nich má jiný způsob učení a každému z nás vyhovuje něco jiného, ale pokud nám něco nejde, tak máme vždy možnost přijít na konzultace a nechat si některé věci vysvětlit.

Protože jsme ZŠ a MŠ Tomáše Garrigue Masaryka, tak nám zde byla, k výročí vzniku republiky, odhalena busta našeho prvního prezidenta.

Někteří naši učitelé

Mgr. Zuzana Ďarmeková

Je to naše třídní učitelka a lepší bychom si ani nemohli přát. Jakmile se vyskytne nějaký problém, není jako ostatní učitelé. Moc se mi na ní líbí, že problémy dokáže vyřešit v klidu, bez křiku a spravedlivě.

Její hodiny angličtiny a němčiny mě moc baví. Látku dokáže velmi dobře vysvětlit a k tomu ještě zábavnou formou. Vůbec se nezlobí, když něco nechápu já, či ostatní. Vždy nám s úsměvem pomůže. Učí nás zábavnou formou. Hrajeme hry, děláme rozhovory a posloucháme příběhy v cizích jazycích. Samozřejmě že když se chováme nevhodně, tak nám to oplatí. Ale to je správné.

Na školy v přírodě s ní nikdy nezapomenu. Vždy má krásně vymyšlený program, procházky po přírodě a památkách a ještě k tomu vybere nádhernou oblast, ve které se cítím dobře.

Pořádá také lyžařský kurz podávaný podobnou formou, ze kterého si vždy odvážím spoustu skvělých zážitků.

Mimo školu se s paní učitelkou dá skvěle povídat. A to i o běžných věcech, ne jen o škole.

Někdy mi přijde i jako moje kamarádka, se kterou si dobře popovídám.

Justýna Petráková

Mgr. Vladimír Štolc

Pan učitel Štolc je náš jeden z nejoblíbenějších učitelů na škole. Je velmi vtipný a rád si s námi v hodinách začne povídat třeba o fotbale, nebo o jeho zážitcích ze života zvířat.

Vladimír Štolc většinou nosí zelenohnědé oblečení, které vypadá jako maskáče pro vojáka. Vlasy si nechal narůst až po krk a nosí je dozadu a do culíku. Někdy si s nimi o hodinách hraje.

Pan učitel Štolc nás učí Fyziku, Přírodopis a Výchovu ke zdraví, to jsou předměty, které by mě normálně nebavili, ale díky Štolcovi mě neskutečně baví a vždy se na jeho předměty těšíme,

Pamatuji si, že jednou jsme mu uvařili dort k narozeninám a potom jsme ho místo Přírodopisu jedli. Nebo si pamatuji, jak nám vyprávěl o tom, jak lovili motýly a moc se to nedařilo, nebo jak ho málem zabil opilý řidič, když ho chtěl svést do školy, nebo jak nám vyprávěl o tom, že s pár lidmi objevili nový druh motýla. Prostě a jednoduše, Štolc je můj nejoblíbenější učitel a po každé je o hodině jsme rozesmátí a vždy mám doma co vyprávět.

Vladimíra Štolce vídáme i na chodbách, kde si s ním rádi popovídáme, dokonce párkrát za měsíc s ním jedu i autobusem, a pokud máte ve škole učitele, se kterým se rád rozdělíte o vaše bonbony, tak víte, že je to skvělý učitel, na kterého budete vzpomínat. Mě až bude třeba 70 let, tak si myslím, že na Vladimíra Štolce budu vzpomínat pořád a rád.

Daniel Holešovský

Mgr. Kamila Skálová

Paní učitelku Skálovou máme na hudební výchovu a část třídy na seminář českého jazyka. Její hodiny jsou zábavné, zvláště pak hodiny hudební výchovy. I když je naše třída trochu divoká tak na jejích hodinách jsme většinou klidní. Na začátku každé hodiny nám řekne, jak je s námi ráda a jak se jí v naší třídě dobře učí. Díky paní učitelce se dozvíme spoustu věcí z hudební historie, teorie a také si pěkně zazpíváme.

Jan Němec

Mgr. Daniela Mouchová

Paní učitelka Mouchová vyučuje již několik let u nás na škole matematiku, chemii a zeměpis. V posledních letech začala v nižších ročnících učit i fyziku. I přes to že většina žáků nesdílí její lásku k matematice, je výuka docela baví (její zásluhou samozřejmě). Úspěšně připravila na přijímací zkoušky již hodně ročníků. V zeměpise si prý stále kontroluje informace a chemie ji očividně opravdu baví. Neustále nám o hodinách zeměpisu vypráví příhody z dovolených. Se svými čtyřmi dětmi na kole projela celou republiku.

Barbora Mučíčková

Mgr. Hana Voráčková

Paní učitelka Voráčková je naše učitelka na češtinu a občanskou výchovu. Je to nejmladší učitelka ze všech učitelů na škole. Většinou nosí moderní oblečení a kulaté brýle. Její hodiny ubíhají velice rychle, vše nám podává zajímavou formou, někdy se i smějeme. V létě s ní chodíme ven a její hodiny nás baví.

Filip Janoušek

Paní Františka a její spolužačky

Na Masarykovu měšťanskou školu (po válce to byla Masarykova střední škola) v Ruzyni mám tisíce vzpomínek, ale fotografie téměř žádné. Tu školu jsem prostě milovala. A nejenom učitele a spolužáky, ale i samotnou budovu. Na svoji dobu byla moderní, prostorná, třídy velké a světlé s vysokými okny. Prosklená chodba široká a prosluněná, povinně jsme o přestávkách korzovali. Hezké šatny, splachovací WC, velká kuchyně. Tam se nevyvářelo, ale děvčata se tam učila vařit, stolovat, vést domácnost, šít na šicích strojích. Všude bylo čisto a příjemně teploučko. Jednu vadu ale škola měla. Nebyla v ní tělocvična. V létě to moc nevadilo, byli jsme na plácku za budovou, kde bylo pískové doskočiště pro skok daleký, trochu jednoduché zařízení pro skok vysoký, moc atletiky se tu dělat nedalo. A přece tu náš tělocvikář Chalupa objevil mezi námi jeden mimořádný talent, Milku Kašparovou, tu pak donutil, aby se dál v atletice rozvíjela mimo školu a doslova ji tak pomohl připravit se i na budoucí povolání. Jinak trochu vybíjené, hody kriketákem, běhání. Ale zúčastnili jsme se vždy všech soutěží v okolních školách. V zimě to bylo horší. My holky jsme se tísnily v té kuchyni, trošku prostných, tanečky. Kus dál za školou bylo fotbalové hřiště a budova jakési tělocvičny, tak jsme tam někdy pobývali všichni pospolu, ale byla tam zima.

Okolo plotu školní zahrady byly vysázeny moruše. Jednou přinesl pan učitel Jaroš něco, co vypadalo jako maková zrnka. Byla to vajíčka bource morušového a začal chov. Nejdřív stačilo šuple ve sborovně, pak větší a větší krabice. Denně jsme trhali čerstvé lístky moruší a čistili odpad. A ty potvory rostly jako z vody. Za chvíličky začaly protahovat bílá tělíčka a žraly a žraly, až byly tlusté jako ukazováček. Chodili jsme je krmit i v neděli (v sobotu jsme chodili do školy) a potom taky o prázdninách. Já, starý nadšenec, jsem tam chodila ze Zličína polovinu prázdnin. A taky zalévat muškáty, byla jich plná okna. Ale mě to bavilo, stejně jsem neměla kam na prázdniny jet. Potom pan učitel přinesl různé větvičky, potvůrky se na nich začaly zakuklovat, bylo to moc zajímavé, kokonů bylo celkem dost, asi se pak někde odvážely. Tenkrát jsme chodili do kina na Kovárně na povinné naučné filmy o přírodě, historii, kultuře, i když se při nich dělalo trochu lumpárniček, přece jenom jsme se mnohé dověděli, o tom hedvábí zrovna. V prvním patře, na konci chodby, byla nejhezčí učebna, skoro jako posluchárna. Měla zvýšenou podlahu, takže lavice šly vzhůru, bylo tady piáno, opravdové křídlo, sloužila i pro výuku fyziky a chemie, aby bylo dost prostoru a dobře vidět na pokusy. Při jednom z nich bylo trochu vzruchu, Vlastičce Sýkorovic cosi vybuchlo, přičmoudlo jí vlasy, čelo, ale všechno dobře dopadlo.

A co kantoři:

Miloš JAROŠ, velmi pohledný muž, tmavé zvlněné vlasy, modrooký, velice distingovaný, vyzařoval z něho klid, všichni jsme ho obdivovali a respektovali. Nás učil dějepis a literaturu. Ta byla jeho koníčkem. Organizoval různé soutěže v recitaci (uspěla jsem skoro vždycky, měla jsem to moc ráda, ale štvála jsem Járu Duška z "Béčka", měla jsem navrch). Sestavoval různá kulturní pásma pro školní vystoupení. Vedl nás k lásce ke knihám, historii, kultuře.

Václav BENEŠ, toho jsem milovala a obdivovala nejvíc. Byl drobný, nenápadný, tmavé vlasy trochu ulíznuté, doma měl malou dcerku Vendulku. Uměl hrát na všechny nástroje, které vzal do rukou a to mi hrozně imponovalo. Měl nás na biologii, ale hlavně na zpěv a hudební výchovu. Přehrával nám na klavír úryvky z oper, seznamoval nás hlavně s českou hudbou. Ale vyžadoval, abychom si vedli zápisníčky, mně pak ukládal, gbych je zákům kontrolovala. To víte, kluci a opery a ještě zápisky. Rekla jsem panu učiteli, že to nejde, kluci že si raději budou psát o sportu a my holky že mu to vynahradíme, nás že to baví.

Sestavil dokonce z žáků jakýsi "orchestr," hráli ve školním rozhlasu, dokonce se zúčastnili i nějaké soutěže a působili na mnoha kulturních akcích v Ruzyni a hlavně pak z našeho divadelního představení udělal "úplný muzikál".

CENEK HORÁK, můj třídní, měl nás na matematiku. Byl vysoký, mladý, urostlý, hlučný, hovorný. Měl hodně vlnité vlasy a trochu ráčkoval. Na škole byl i jeho syn, bydleli v Ruzyni. Matiky jsem se dost bála, ale moc jsem se snažila, aby byla ta jednička, ale to víte, třeba na geometrii byly naše jediné pomůcky dřevěné pravítko a trojúhelník, papírový úhelník, kružítko s nasazovací tuhou. Ale přece jenom jsme dostali dobrý základ, to jsem pak poznala v dalších školách. Když jsem pak po mnoha letech pracovala na MNV Zličín, potkali jsme se spolu na zahájení školního roku u řepské školy. Já už měla synka a byla jsem tajemnicí MNV, on okresním školním inspektorem. Rádi jsme se pozdravili a zavzpomínali. A říkal mi Fanyno, jako ve škole.

MILOSLAVA ZEMANOVA, i ta byla moje třídní. Hezká, štíhlá, tmavovlasá, ale pořád taková vážná, posmutnělá, zasmušilá. Příčinu měla, doma byl zdravotně postižený synek. Učila nás zeměpis, ale byla taková suchá. Chvilí byl u nás na škole i její manžel, ale brzičko odešel na vyšší funkci.

JELIZAVETA NĚMČENKO, docela obyčejná Eliška Němčenková, ale byla provdaná ze Rusa, tak si na tom zakládala. Ruštinu nás vyučovala. Byla menší postavy, taková trošku zakulacená, vždy pečlivě oblečená, odbarvené vlasy stále nakadeřené, ráda se líčila. Byla mílá, příjemná, usměvavá, šveholivá, kromě ruštiny nás ráda učila různé tanečky a připravovala i taneční vystoupení. Před ní nás měla na ruštinu paní učitelka Libuše Popovičová, chvíli byla také naše třídní. Pak se provdala a odstěhovala se do USA. Jedna z těchto kantorek přinesla do třídy několik dopisů dětí z moskevských pětských domovů, válečných sirotků. Abychom si s nimi dopisovali, učili se slovíčka a konverzaci. Začalo nás to hodně, ale při mojí příslovečné vytrvalosti to vydrželo asi jenom mně a v různých podobách je to přátelství dodnes.

JAROSLAV CHALUPA, taky třídní. Teď, když si ho vybavuji, připomíná mi tak trochu učitele Hnízda z filmu "Obecná škola", byl tomu Trískovi i tak trochu podobný. Přímé vojenské držení těla, nepoddajná kudrnatá patka světlých vlasů nad čelem, sportovní, řízný a rázný. Často si na nás ostře hvízdal, a uměl to. Byl kamarádský, ale vyžadoval disciplínu, pečlivost, důslednost, akurátnost. Jindy zase při vyučování s námi hrál různé hry na postřeh a rychlou reakci. Byl hrozně aktivní a nás k tomu vedl. Opatřil několik psacích strojů a učil nás v hodinách navíc psát všemi deseti a naslepo. V kabinetu nám pak dovoľoval dokonce psát na blány a rozmnožovat na primitivním stroji školní "časopis" To bylo ale dílo, samá chyba a ty bláboly! Ale bavilo nás to. Vedl nás k samostatnosti, chtěl, abychom se naučili rozhodnosti, jednání s lidmi a vystupování na veřejnosti. Já jsem ale v té době na to ani moc nebyla, třebaže jsem byla předsedkyní třídy a požádala jsem ho, aby si na to vybral Alenu Novákovou z "Béčka". Udělal dobře, té to šlo jako když bičem mrská. Byla rázná a nestyděla se. V roce 1949, když i můj ročník končil školu, odešel náš Jarek do ČSA a udělal "velkou kariéru". Po mnoha letech jsme se potkali, dali dohromady, několikrát se navštívili, ale, bohužel, dost brzy zemřel a hned po něm i jeho manželka.

VÁCLAV NOVÁK, fyzikář a chemikář. Z obou předmětů jsem měla respekt, neměla jsem ráda pokusy, zejména ty s elektřinou, i když jsem se pak v dalším roce stala učněm zrovna elektromechanikem. Nebavily mně ani malovánky "včelích plástviček" z prvků, ale naopak soustava prvků mi v hlavě zůstala natrvalo a jak je mi to dobré při luštění křížovek.

Pan učitel Novák byl moc hodný, mírný, klidný, trpělivý, usměvavý, nikdy se nerozčiloval, s klidem říkal: "Já počkám." A protože měl maličko mezeru mezi zuby, kapku mu to "š" a "č" vázlo a my mu proto, familiárně a dost neuctivě, říkali "Venča". Ale měli jsme ho moc rádi a respektovali jsme ho, nikdy na nás nemusel zvyšovat hlas. Na škole taky krátce působil jeho manželka a měli malou Marcelku. Z té pak byla v dospělosti moc dobrá učitelka a učila na řeptské škole moje děti matematiku. A byla hodně po tátovi.

Pan učitel BÁRTA, křestní jméno jsem zapoměla. Nenápadný, menší postavy, vždycky v modrém plášti, ulíznuté světlé vlasy, celý takový blondáček se světlými řasami a mrkavýma očima. Jak ten ale krásně kreslil a co všechno uměl vytvořit! Měl svého oblíbence, jmenoval se Můnich, myslím Honza, šikovný chlapec, do školy chodila i jeho sestra, dvojče. Ten byl taky moc nadaný na kreslení.

JIŘINA VÁNOVÁ, to byla taky moje oblíbená paní učitelka. Byla taková starostlivá, musela mít všechno "akorát", moc legrace s ní nebylo, ale naučila nás. Byla to češtinářka na slovo vzatá. Dřela nás gramatiku, dbala, abychom se správně vyjadřovali, abychom si jazyk rozvíjeli četbou, děti, je to váš rodný jazyk, vaňte si ho, nekažte ho, mluďte hezky. Tak mi to hodně od ní zůstalo. Měla moc ráda folklor, lidové výšivky, kroje. Dokonce dala dohromady kroužek ruzyňských žen, vypátraly, že měl ruzyňský kraj svoji specialistu - šípkový motiv. Kroje si dokonce šily, ale ne jen tak jak se komu chtělo, pěkně, aby byly správně podle staré dokumentace. Měla hodně fotografií těch ruzyňáček v jejich krojích. A byla velkou patriotkou Ruzyň, třebaže pocházela z Kladna.

Hlavní její činností kromě povinného vyučování bylo starat se o patronátní činnost. Měli jsme jakési "kmotrovství" nad lidickým děckem, Jiříkem Pitínem. A paní učitelka Vánová měla sama jen o maličko staršího synka Jiříka a tohle mrně si doslova vzala jako by jí patřil do rodiny. O této činnosti pak píšu v jiném povídání právě o Jirkovi Pitínovi.

Plouhé roky jsem o této paní učitelce nic neslyšela, nevěděla. Až koncem sedmdesátých let, kdy jsem pracovala u ředitele Rady ve Stavebních strojích, otevřely se dveře a kdo v nich, Jiřina Vánová. Poznaly jsme se i po tolika letech. Učila naše vietnamské učně češtinu. A dovedla to. Měla úspěchy. Jezdila s těmi kluky i na výlety, dokonce byli i v Německu. Byla do vysokého věku moc aktivní. Prátelily jsme se pak ještě celou řadu let a když hodně zestárla, jezdily jsme za ní s paní Ing. Křížkovou do Domova důchodců v Sedlčanech. O tom píší taky jinde. Přátelství nám vydrželo až do její smrti.

Její manžel, pan učitel Jiří Váně, chvíli taky učil na naší ruzyňské škole. Po čase se ale s Jirkou rozvedl, znovu se oženil s mladší kolegyní, měl ještě další tři děti, ale dost brzy zemřel. Jiřka nesla rozhod dost těžce, žila pak jenom s jediným synem Jiřím.

AUGUSTIN ŠKALOUD, zdál se nám takový starší pán s řídkými šedinami, v šedém plášti, působil tak trochu omšele. Ale nemohlo mu být moc let, jeho tři dcery byly školačky. Když mluvil, strašně moc prskal. Nějaký čas nás učil zeměpis a taky přírodopis. Rád si nechával odnášet učební pomůcky - mapy a vycpaná zvířata do jeho kabinetu a pak holčičky hladil po copánkách. V mimoškolní činnosti měl na starost třídit sběr papíru a jiných surovin, které jsme povinně přinášeli.

A ještě dvě paní učitelky ručních prací.

RŮŽENA VÁŠOVÁ, později provdaná CHALUPOVÁ. Mladá, veselá, vtipná, takové švicko s důlkem v bradě. Ale na šití byla "metr". Steh musel být jeden jako druhý, náprstek vždycky jen na prostředníčku pravé ruky, jinak přilít pohlavek, prý z bezpečnostních důvodů. Hodně nás naučila, hlavně takové té ženské pečlivosti, akurátnosti. S naším oblíbeným Járrou Chalupou vytvořili pevný manželský svazek. Měli dva syny, první se narodil ještě před koncem školního roku 1949, takže jsme si ho mohly (my holky) povozit v kočárku. V téže roce Jaroslav Chalupa odešel do ČSA a nastoupil strmovou kariéru. Dokonce byl s rodinou delší čas ve výcvikovém táboře kosmonautů v Rusku, znal se se všemi kosmonauty, měl od nich spousty osobně podepsaných fotografií a pozvání, aby se k nim zase vrátil. To nám všechno pak po jeho smrti Růženka ukázala. Oba jejich synové se stali letci. Setkali jsme se s nimi oběma až zase po mnoha letech, bydlili na řepském sídlišti, ani jsme o sobě nevěděli a byli jsme vlastně sousedé. Užili jsme si toho pozdního přátelství jen trochu, oba brzy zemřeli.

SMOLCOVÁ, snad Marie, už nevím. Tahle paní učitelka se nám v té době taky zdála už hodně stará. Byla menší postavy, tak trochu přihrbená, vždycky v tmavém plášti, taková obyčejná, bezbarvá. Dost nevděčně a možná i nezaslouženě jsme jí říkaly "bába Šmolcka", to víte, pubertačky. Ale byla vlastně taky hodná a mírná, pomalejší, ale naučila nás plést prstové rukavice a ponožky s patou, umím to dodnes. Byla asi dost pobožná. Když bylo před volbami, nutila nám propagační letáčky s číslem 2 - Strana lidová, byla nám tak trochu k smíchu, už se v nás začalo formovat rozdílné smíšení. Chvilí nás učil biologii také její zet, pan učitel Los, byl takový usměvavý a měl velký podbradek, takový lalůček, říkali jsme mu dost taky neuctivě "Bůček". Ale nějak brzy nám zmizel z dohledu. Vzpomínám si ještě na pana učitele ROUSKA, hlavně při zkouškách k přijetí na měšťanku a pak v konci války, kdy už jsme chodili do školy do hospody na Bílé Hoře.

Možná jsem na někoho zapoměla, už je to všechno moc dávno. A to-muhle učitelskému sboru velel pan ředitel RATAJ, křestní už taky nevím. Byl velmi klidný, mírný, nikdy nikoho nenapomínal. Měl na-ší úctu. Brzy po roce 1950 ve škole končil, asi do důchodu.

Tak co ještě o té naší škole: Bylo tam opravdu rušno. Pár let po válce, lidé byli dost nadšeni, to ovlivňovalo i nás. Nebyla žádná technika ani různé sportovní aktivity nás nerozdělovaly, dělali jsme všechno sami a s chutí. Každý rok si jednotlivé třídy připravovaly potajmu vlastní vystoupení na společné vánoční besídce, která bývala v té dřevěné hale na fotbalovém hřišti. Jednou

si moje třída - vlastně jen holčičí obsazení - připravila podle Erbenovy básně "Štědrý den" "melodram". Půjčily jsme si různé kroje, květované šátky a vlnáky, dokonce nám někdo svěřil kolo-vrátek a byly opravdové prástky, dokonce i s loučemi. Jen kluci se vyhnuli, nechtěli dělat statisty. Z obsazení si ale už pama-tuji jenom dvě: Věrku Raškovou (Hana) a druhá (Marie) jsem byla já. "Marie, Hana, dvě jména milá, panny jak jarní růže květ ..." slova básníka jsme nedosáhly, moc krásy jsme ani jedna nepobraly, zato jsme obě dobře recitovaly a Věrka dokonce nesla k jezeru opravdovou sekyrku. A byl to, panečku, úspěch!

A co teprve, když jsme kolektivně, prakticky celá škola, nacvi-čili opravdové divadelní představení. Už nevím, jak se hra jme-novala, byla o květinách, které chtěl krutý MRÁZ spálit, ale mladé JARO je zachránilo a dokonce si jednu z nich vybralo. Touhle veleakcí opravdu žila dlouhou dobu celičká škola, nejen děti, i kantorů. Ti, co nehráli, se podíleli na výrobě dekorací, technických efektů, šití garderoby. Byl to opravdový "muzikál", se zpěvy a tanci, bohatou výpravou. Režii měl, samozřejmě, Miloš Jaroš, hodně se musel činit Václav Beneš, to bylo písničkář, mu-zikanty přibral i z dřívějších žáků, kteří to už "uměli", Mílu Bureše trumpetistu, Pelichovský uměl pozoun a další. To bylo ně-co, když nám při zkouškách hráli "Valčík na rozloučenou". Pan učitel Bárta s mnoha pomocníky vyráběl dekorace a všelijaké po-můcky a atributy jednotlivých postav. Václav Novák zase připravil tu "magii", osvětlení, jiskřičky od kovadliny, baterčičky do če-lenek hvězdiček a kloví co ještě. Představitel JARA, žák JUKU, Fanda Zvoníček. Líbil se všem spolužačkám i učitelům byl sympa-tický, uměl se krásně červenat. Oblékli ho do jakési antické ří-zy ke kolenům, měl hezké sportovní nohy. Matička ZEMĚ byla paní učitelka Němčenková, dvě zlé postavy MRÁZ a ZIMA, manželé Vánovi se zrovna rozváděli. SLUNCE představoval učitel Čeněk Horák, byl opravdu impozantní, moc mu to v tom zlatém hávu slušeno a těch jisker okolo. MĚSÍČEK byl pan učitel Škaloud, sedělo mu to, ta-kový trochu šedavý hábit, kolem něho čtyři půvabné hvězdičky ja-ko víly, moc krásně zpívaly, zvláště ta jedna z Dobrovíze, mohla rovnou zpívat ruské častušky. Kolem ZIMY a MRÁZE tančily sněhové běloučké vločky, roztomilí sněhuláci. Slunce pak předešly modré obláčky a růžové červánky, holčiny se snažily, tančily, byly moc roztomilé. Kolem MATIČKY ZEMĚ se pak hromadily kytičky a taky MYSKA a KRTEČEK. NEJKRÁSNEJŠÍ z květiněk byla PAMPELISKA Fanyňky Hejmové, ale JARO si ji stejně za královnu nevybralo. Taky tam pak byly holčičky v krojích, které vynášely "smrtku" za vsi a přivedly to JARO.

Škoda, že mám jenom pár fotek a to ještě vypůjčené od Aleny Holé. Měla jsem jich hodně, ale hrály si s nimi moje neteřinky a pak i jejich děti na Stochově. Kde je jim konec!

Tak vidíte, na co si po sedmdesáti letech člověk vzpomene. Je to tak, čím jsme starší, tím víc se vracíme k dětství a jestli je dnes čtvrtek nebo snad už sobota, to si pracně musíme ověřit.

